

GUD ÄR NÄRMARE ÄN DU TROR

Predikotema våren 2007

Korskyrkan Borås den 7 januari 2007, av Micael Nilsson

Söndagens tema: **Varför är Gud så svår att finna?**

När fick du senast ett vykort?

Vykort brukar se ut ungefär så här:... (exempel visas)

Typiskt för ett vykort är att det är en slags idealbild. Människorna är glada. Omgivningen är vacker. Bilden är vinklad så att allt framträder på ett mycket fördelaktigt sätt. Och, för så är det alltid, solen skiner från en klarblå himmel. Du har nog aldrig fått ett vykort som sett ut så här:... (ett fotografi visas av en regnig dag).

När jag skrev min predikan för några dagar sedan sken solen. Efter, som det kändes, många veckor av blåst och regn och kompakt mörker, var det en njutning att möta det vackra, värmande solskenet. Jag avbröt mig mitt i skrivandet, gick ut i solskenet, lät det starka ljuset träffa mitt ansikte, blundade och stod stilla och drog in den friska luften i mina lungor. Jag värdesatte denna korta nådesstund eftersom jag vet att alla dagar inte är sådana dagar. Det finns soldagar. Det finns molndagar. Det finns ovädersdagar.

Vi vet att livet inte är som på vykortet. Solen lyser inte alltid. Ibland är den gömd bakom tunga moln många dagar. Vi vet förstås att den finns där. Solen värmer, ger ljus och liv åt jorden, fast vi inte ser den. Men den är ibland mycket svår att upptäcka.

Så är det med Guds närvaro också. Vissa dagar ser vi Guds närvaro tydligt som solen på en molnfri himmel. Men andra dagar är den inte lika tydlig för oss. Och det finns dagar där det är mycket, mycket svårt att se Gud.

Hur ska vi då kunna förstå och ta till oss Guds närvaro?

Gud är närmare

I vår rekommenderar vi en bok. Författaren heter John Ortberg. Han är en ovanligt klok människa. Bokens titel är fantastisk: *"Gud är närmare än du tror"*. Vi låter bokens tio kapitel ligga till underlag för tio temagudstjänster under terminen. Min predikan idag motsvarar bokens andra kapitel. Den rubrik jag satt längst upp på mitt utkast är en fråga, och lyder: *"Varför är Gud så svår att finna?"*

Har du någonsin frågat dig det? Varför väljer Gud att träda in i tillvaron på det sätt som Bibeln beskriver?

De tre stora kristna högtiderna, jul, påsk och pingst är tre gudsuppenbarelser. Men varför väljer Gud att uppenbara sig själv på dessa tre sätt?

Julen, Gud blir människa ibland oss. Men det sätt det sker på är förunderligt. Varför kommer inte Gud in i tillvaron som en mäktig erövrare och följd av änglar? Varför föds inte Gud i Rom, där makten fanns? Varför gick inte Gud till kejsarens palats och petade bort den store diktatorn från sin tron och tog över styret? Hade det inte varit ett effektivare sätt att förvandla världen på än att födas i en avkrok i ett litet ockuperat land som ett gråtande barn? Ett barn som med sina föräldrars hjälp omedelbart måste fly för Herodes. Varför visade Jesus inte tydligare vem han var?

Och påskan. Korset. Förnedringen. Några av dem som står nedanför korset ropar, Matt 27:42: "... nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom."

- Stig ner från korset så ska vi tro på dig.

Det är den sorts tydlighet vi ville ha. Om Gud bara visar sin makt ska vi tro. En Gud som visar sin makt. Inte ett kors. Inte en lidande Gud.

Och pingsten... Några rädda lärjungar som upplever Guds kraft på ett så märkligt sätt att omgivningen tror att det är galenskap och t.o.m. dryckenskap. Varför uppenbarade Gud sig inte på ett sätt så att alla kunde förstå och komma till tro?

Varför ett barn? Varför ett kors? Varför några enkla lärjungar? Så här svarar Paulus, Fil 2:6ff: *"Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa ödmjukade han sig och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat..."*

Och så här svarar min favoritpsalm i psalmboken:

*"För att du inte tog det gudomliga dig till en krona,
för att du valde smälek och fattigdom vet vi vem Gud är.*

*För att du lydde fram till det yttersta - döden på korset -
vet vi vad seger, vet vi vad väldighet, vet vi vad Gud är.*

*För att du nedsteg hit till de plågade, hit till de dömda,
vet vi att ingen ensamhet finnes mer, vet vi var Gud är.*

*Därför skall alla sargade, döende, alla de dömda,
säga med alla heliga, saliga Jesus är Herre*

*Därför skall alla världar och varelser, allt som har varit
är och skall komma, en dag bekänna det: Jesus är Herre."*

(Psalm 38 text Olof Hartman)

Guds sätt att visa vem han är är förunderligt, men beakta alternativet. Om Gud visat sig som en Gud som inte gick att tvivla på, i all sin makt, vad hade det då blivit av den kristna tron. Och vad hade det blivit av dig? Vad hade det blivit av din fria vilja? Hur skulle du fått lära dig vad förlåtelse är, eller kärlek... vad det är att vara människa?

Gud vill upprätta en kärleksrelation med dig. Och sann kärlek förmedlas inte med maktspråk. Den kräver ett utrymme för båda parter, en fri vilja och ett eget helhjärtat ja. Men kanske upplever vi ibland den Gud som låter oss välja själva som svår att finna.

Låt mig återvända till vykorten. I livet med Gud finns olika slags dagar.

1. Regnbågsdagar

Ibland är det ganska enkelt att finna Gud. Så här berättar Bibeln om Noa: 1 Mos 9:11-13: *"Jag lovar er och era barn och de djur som ni tog med er, alla dessa fåglar och boskapsdjur och vilda djur, att aldrig mer låta en översvämning fördärva jorden. Jag ska bekräfta mitt löfte med ett tecken: Till tidens ände ska min regnbåge finnas i skyn. Den ska påminna om mitt löfte till er och till hela jorden."* När Gud upprättade ett förbund med Noa gjorde han det

på ett väldigt tydligt sätt. För en regnbåge är något tydligt. Varje gång Noa såg en regnbåge kom han ihåg Gud. Gud var mycket tydlig för Noa alla dessa regnbågsdagar.

Det finns sådana dagar i våra liv också. Dagar av kraftfulla upplevelser. Dagar då livet känns som en stor och förunderlig nåd. De tre gånger jag fått vara med om att se våra barn födas är sådana regnbågsdagar. Den som håller sitt nyfödda barn i sin famn blir ödmjuk och tacksam och känslig. Barnet är en slags gudsuppenbarelse. Det är nästan svårt att tvivla på en god Skapare när hans skapelse och skaparkraft kommer så nära.

Det finns dagar då vi ser tydliga bönesvar, upplever Guds kraft i våra liv osv. Det är regnbågsdagar då Guds närvaro är påtaglig.

Gud lovade Noa en regnbåge. Men Gud lovade inte att alla dagar skulle vara regnbågsdagar. Det finns sådana dagar i våra liv. Dagar då Guds närvaro är mycket tydlig. Dagar då hinnan mellan den synliga och den osynliga världen är tunn. Sådana dagar är gåvor av nåd. Tacka Gud för dem.

2. Vanliga dagar

Men de flesta dagar är förstås vanliga dagar då livet fylls av rutiner och liksom går på sparlåga. Vårt engagemang i kyrkan blir kanske lite mekaniskt. Det går rutin i det andliga livet. När vi möter ett problem reagerar vi reflexmässigt med att oroa oss istället för att be.

Den svenske poeten Stig Johanssons dikt citeras i många sammanhang: *"Alla dessa dagar som kom och gick – inte visste jag att det var livet."* Man kan nog missa själva livet i väntan på att det ska bli annorlunda. För så är det ju. Vi lever oss igenom en massa helt vanliga dagar. Dagar där bön kräver arbete och det andliga livet behöver stöttas av goda rutiner som bibelläsning och gudstjänster. Dagar där din tanke annars inte alltid går till Gud först av allt.

Det är som med en vana. När du första gången bär en klocka känner du den hela tiden. Snart upplever du den inte längre. Du har vant dig. När du först har mött Jesus går det nästan inte en timme utan att du tänker på honom. Så småningom lär du dig, du blir van, du tar för givet och tänker inte så mycket på den nya relationen.

Det är inte så att Gud inte är viktig för dig längre. Om du tar tid på dig och tänker efter betyder Gud fortfarande mycket för dig. Men du har vant dig.

Därför måste du odla din gudsrelation. Du måste välja Guds gemenskap medvetet varje dag. Kanske genom att börja dagen med en liten stund av bön och på olika sätt medvetandegöra dig om Guds närvaro. När du gör det kommer du att lära dig att se att även helt vanliga dagar har små regnbågsstunder. Stunder av vänskap, av uppmuntran, ett ord, en tanke, något som berör dig. En påminnelse om Gud.

3. Men det finns också onda dagar

"onda dagar möter mig.", säger Job i Jobs bok (30:27).

Det finns dagar då Gud känns mycket långt borta.

Bibeln innehåller vackra löften: *"... jag skall vara med dig och skydda dig vart du än går..."*, 1 Mos 28:15.

"...jag är med er alla dagar till tidens slut", Matt 28:20.

Men trots att löftet om Guds närvaro är det mest centrala löftet i Bibeln innehåller Bibeln också böner som låter så här, Ps 10:1: *"Varför, Herre, står du långt borta och håller dig dold i tider av nöd?"*

Ps 30:7: *"Herre, i din nåd ställde du mig på fasta berget. Men du dolde ditt ansikte och jag blev förskräckt."*

Också sådana böner får finnas med i Bibeln, som ett uttryck för kampen med livet och tvivlet. Det finns dagar då Gud känns långt borta för att vi själva flyr Gud. När vi syndar syndar vi inte bara mot Gud utan också mot oss själva. När vi syndar sargar vi vårt inre, vi blir hårda i våra hjärtan och okänsliga för Guds närvaro.

Det finns dagar då Guds känns långt borta för att vi drabbats av sorg, besvikelser eller sådant vi inte förstår. Onda dagar möter oss.

Livet är inte som på vykortet. Solen skiner inte alltid. Gud har aldrig lovat någon ett liv utan prövning. Men han har lovat sin närvaro genomallt. Och David visste det när han skrev, Ps 23:4: *"Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont, ty du är med mig, din käpp och din stav gör mig trygg."*

Hur svår den här frågan än är är det tillslut ändå sant att ingen av oss växer och mognar utan motgångar. Liksom det är sant att pärlan skapas genom musslans lidande så bär många av oss erfarenheten av Guds närvaro i de svåra och onda tiderna som vårt livs verkliga skatt. Det är först i mötet med hopplösheten vi förstår värdet av hoppet. Och det är därför som Bibeln säger att Gud ibland låter oss gå igenom prövningar, *för vårt eget bästa.*

Och när vi inte förstår får vi klamra oss fast vid välbeprövade trösteord, Jes 49:15-16: *"Glömmer en kvinna sitt lilla barn, bryr hon sig inte om den hon själv har fött? Och även om hon skulle glömma, glömmer jag aldrig dig. Nej, ditt namn är skrivet i mina händer..."*

Varför är Gud så svår att finna?

Jag ska avsluta med att citera John Ortberg ur boken *"Gud är närmare än du tror."*: *"Du måste tro att Gud har goda skäl till att tona ner sin närvaro. Tack vare det kan små bräckliga varelser som vi människor få valmöjligheter som vi aldrig hade fått om vi hade levt i skuggan av en oändlig makt som alltid varit tydligt närvarande.*

Människor som har en polisbil framför sig kör inte för fort. Det beror inte alltid på att de är renhjärtade, utan på att de inte vill bli stoppade av polisen.

Gud vill att vi ska lära känna honom, men inte på ett sådant sätt att det tynger ner oss, och inte på ett sätt som tar ifrån oss möjligheten att själva välja kärleken... Man vet aldrig var han dyker upp, eller vem han kommer att tala igenom, eller vilka osannolika händelser han kommer att använda för att genomföra sitt syfte."

För detta är trots allt vad Bibeln lär: Gud är närmare än du tror.